

Višnjan, 26.11.2006

Cijenjeni M.

Zahvaljujem na javljanju.

Jučer, nakon što sam se čuo sa Š, pojurio sam u dragi Labin običi Giuseppinino počivalište kojeg je on potpuno preuredio i spasio od daljnjeg propadanja svojim vrijednim kiparskim rukama.

Odandle sam svratio u vaš ured Glasa Istre da vam se zahvalim, da vam čestitam, da zajedno ustanovimo kako dvoje znače više od jednog, a kad im se pridruži i treći onda se i teško kamenje valja.

Bio sam žalostan što vas nisam našao, pa sam svratio do Giuseppinog rodnog doma, prošetao njenim strmim stepeništem što naglo vodi iznad starogradskih krovova otkrivajući jedan od najljepših vidika naše Istrije. Zatim sam sjeo na njenu kamenu klupu pod starim kestenom da malo počavrljamo. Teško je bilo izbjeći spomen ovih naših (ne)vremena želeći pod svaku cijenu da se Giuseppina poštedi suza.

Svojom lošom verziranošću tek sam pokušao pobjeći u sferu povijesne općenitosti koja se rijetko susreće sa matematikom. Hirovita, nepredvidljiva, iznenađujuća u svojim negativnim i pozitivnim tokovima od samog nastanka pisane riječi, historija je u svom dvadesetom stoljeću zasigurno zakazala najviše. Gotovo svi negativni društveni elementi našli su se na okupu za jedan takav njen ishod.

Iza kolosalnih revolucionarnih valova iz 1789., 1848., 1871. i 1918. kao da je postalo neminovno njihovo duboko povlačenje, ostavljajući iza sebe taj naš teški društveni mulj, iz kojeg, kao da se čovjek više ne da izvući.

Ko bi to mogao Giuseppini sve predočiti danas, i dali bi to smio činiti?

Ta divna duša koja je toliko polagala u zdravi um čovjeka, i nazirala u skoroj budućnosti njegove plodove smije li to sve znati?

Onda sam posve nehotice stao kraj same kamene klupe na nešto hrapavo, ljigavo, na plastiku našeg vremena, na LAŽ što tako surovo pretendira na IME RUŽE, na vijenac od pravilno poredanih karanfila naše sveopće sirovosti, neukusa, i naj neduhovitijem poklonu kojim se može darivati jedna ličnost Giuseppinog kova: pjesnikinje, revolucionarke, prosvjetiteljice i velike europske humanistice svog i budućeg vremena.

Birokracija nalazi i ovdje jedanput godišnje trenutak svojoj drskosti, i basta! Idemo dalje na važnija posla!

I sve dok je Giuseppinin pogled plijenila ljepota Istrije prema Učki, krišom sam nogom gurao uvenulo lišće da pokrijem sramotu svog vremena u kojem većina nas tako jadno mlatara u borbi da se održi nos iznad mulj a, dok se manjina nad svemu tome samo drsko hihoće.

Giuseppina draga, do idućeg Valentinova.

S.